Abstrakt

Tato práce zkoumá roli přírody v románech *Když jsem umírala* od Williama Faulknera a *Krvavý poledník* od Cormaca McCarthyho a soustředí se na způsob, jímž přírodní prostředí v obou románech formuje, zrcadlí a někdy ovládá lidskou psychiku. Oba romány vycházejí z tradice jižanské gotiky a sdílejí mnoho podobností. Studie nabízí srovnávací analýzu vytvořenou na základě podrobného čtení obou textů a podpořenou existujícími kritickými pracemi o symbolice, psychologii a fenoménu „uncanny" v románech *Když jsem umírala* a *Krvavý poledník.*

Zjištění práce naznačují, že kniha *Když jsem umírala* líčí prostředí jako omezující a současně vnímavou sílu, zatímco vztah jednotlivých členů rodiny k přírodě a zvířatům odhaluje jejich osobní vnitřní boje a celkový psychologický rozklad rodiny po smrti matky. Poušť v knize *Krvavý poledník*, působí naproti tomu jako lhostejná síla. Přestože vykazuje podobné vlastnosti jako příroda ve Faulkneově románu, klade větší důraz na násilí, radikalitu a bezpráví amerického západu. Popisy pouště vyjadřují střet mezi pasivními postoji a jistou morální integritou protagonisty románu, Kluka, a zřejmou touhou jeho tajemného antagonisty, přezdívaného „soudce", ovládnout přírodu. Zvířecí symboly a přírodní obrazy v románech *Když jsem umírala* i *Krvavý poledník* jsou prostředníky mezi vnitřním a vnějším světem postav. Techniky zoomorfismu a antropomorfismu stírají hranice mezi lidským a nelidským, živým a neživým. Zvířata, jako jsou koně, muly, psi a supi, se spolu s vodou a ohněm stávají nositeli symbolických významů smrtelnosti, nevinnosti nebo marnosti, které jsou obvykle specifické pro danou postavu nebo postavy. Tato práce tvrdí, že McCarthy přejímá a zároveň posouvá Faulknerovo pojetí přírody a jejího vlivu na vnitřní život podstav.

Klíčová slova: zvířecí symbolika, jižanská gotika, psychika, zoomorfismus, vědomí